

EXPO ROUGE-CLOÎTRE
14 | 05 > 18 | 07 | 2021

ADRIEN VAN DE PUTTE

ARPEUTEUR DU RÉEL
TOPOGRAAF VAN DE VERBEELDING

Attention! En raison de la rénovation de la Maison du Prieur, le parking de Rouge-Cloître est extrêmement limité.
Let op! Vanwege renovatiewerken aan het Priorhuis zijn er op de parking van het Rood Klooster erg weinig parkeerplaatsen beschikbaar.

LA PLACE D'ITALIE | PIAZZA D'ITALIA

ADRIEN VAN DE PUTTE

ARPEUTEUR DU RÉEL
TOPOGRAAF VAN DE VERBEELDING
14 | 05 > 18 | 07 | 2021

Ouvert du mercredi au vendredi de 14h à 17h. Les samedis et dimanches de 14h à 18h. | *Open van woensdag tot vrijdag van 14u tot 17u. Zaterdag en zondag van 14u tot 18u.*

Entrée: 3€ | Tarif réduit: 2€ | Gratuit < 12 ans
Ingang: 3€ | Verminderd tarief: 2€ | Gratis < 12 jaar
⚠ Nous ne disposons ni de Bancontact ni d'ascenseur.
We hebben geen Bancontact en geen lift.

Une exposition réalisée en collaboration avec la famille de l'artiste | *Tentoonstelling in samenwerking met de familie van de kunstenaar.*

LES MÂTS | DE MASTEN

CENTRE D'ART DE ROUGE-CLOÎTRE
KUNSTCENTRUM
VAN HET ROOD KLOOSTER

Rue du Rouge-Cloître 4 *Rokloosterstraat*
Bruxelles 1160 *Brussel* - 02 660 55 97
www.rouge-cloitre.be - info@rouge-cloitre.be

ADRIEN VAN DE PUTTE

1911
1994

ARPENTEUR DU RÉEL
TOPOGRAAF VAN DE VERBEELDING

ROULOTTES AU VILLAGE | WOONWAGENS IN HET DORP

Viticulteur dans l'entreprise familiale à Overijse, Adrien Van de Putte est aussi poète, traducteur et éditeur dès la fin des années 1920, après des études de philosophie et lettres aux Facultés universitaires Saint-Louis à Bruxelles. Il est issu d'une famille où l'on cultive les langues, les lettres et les arts.

Dès les années 1930, parallèlement à ses activités d'écriture, il se met à la peinture sous l'influence d'un parent, le peintre Louis Rigaux (1887-1954), également originaire d'Overijse, et de son ami Jehan Frison (1882-1961). En peignant d'abord sur le motif dans une veine expressionniste ou fauviste, il trouve très rapidement son propre style, notamment à travers une technique particulière qu'il appelle la *chromatine*, ainsi que son sujet de prédilection : son Brabant natal.

Il arpentera le réel de façon figurative pour progressivement l'idéaliser et le synthétiser. Dès le début des années 1950, remplaçant la viticulture sous serre par un emploi de fonctionnaire à l'administration de la Province de Brabant, il expose à Bruxelles et à Paris, où il participe au Salon des Artistes Français. Il y connaîtra un certain succès qui se poursuivra en 1960 avec sa participation à Paris au Prix de New York et au Prix du meilleur paysage, initié par la Galerie Raymond Duncan ce qui lui permet d'exposer à New York.

Le dédoublement de l'homme de lettres et de l'homme de chevalet, avec cette double appartenance culturelle et linguistique, se poursuivra grâce à ses nombreuses lectures sur l'art et la psychologie comme en témoigne sa correspondance avec les acteurs du monde de l'art. C'est en tant que critique, d'une part, et auteur d'un essai intitulé *Le bilan de la voyance dans l'art*, inédit à ce jour, d'autre part, qu'il formulera le cheminement de sa pensée.

À l'occasion de son exposition à la Galerie Isy Brachot à Bruxelles en 1969, il atteint une maturité où son langage visuel se singularise pleinement. Il développe un style plus naïf et produit des œuvres surréalistes qu'il continuera à approfondir jusqu'à la fin de sa vie.

(Re)découvrir cet artiste quelque peu oublié s'avère un plaisir pour les yeux et une fête pour l'esprit.

Adrien Van de Putte draaide mee in het druiventeeltbedrijf van zijn ouders te Overijse, maar vanaf het einde van de jaren 1920 was hij tevens dichter, vertaler en uitgever. Hij had dan ook wijsbegeerte en letteren gestudeerd aan de Facultés universitaires Saint-Louis te Brussel en groeide op in een familie die talen, literatuur en kunst hoog in het vaandel droeg.

Reeds in de jaren 1930 zette hij zich naast zijn activiteiten als schrijver aan het schilderen. Dat was te danken aan de invloed van kunstschilder Louis Rigaux (1887-1954), die familie was en eveneens uit Overijse afkomstig, en diens vriend Jehan Frison (1882-1961). Aanvankelijk schilderde hij naar de natuur in een expressionistische of fauvistische trant, maar al gauw vond hij zijn eigen stijl, waarvoor hij een bijzondere techniek ontwikkelde die hij *chromatine* noemde. Zijn Brabantse geboortestreek werd zijn geliefkoosd onderwerp.

Hij zou de werkelijkheid als het ware figuratief opmeten, om ze later geleidelijk te idealiseren en te synthetiseren. Al in het begin van de jaren 1950 – toen hij de druiventeelt onder glas had geruild voor een baan als ambtenaar bij het provinciebestuur van Brabant – stelde hij vaak tentoon, o.m. in Brussel en Parijs, waar hij deelnam aan het Salon des Artistes Français. Dat leverde hem enig succes op met, in 1960, zijn deelname, vanuit Parijs, aan de Grand Prix van New York. Daar kreeg hij de kans tentoon te stellen dankzij de Prijs voor het beste landschap, een initiatief van de Parijse Galerie Raymond Duncan.

Zowel als man van het woord en man van het penseel als man van twee culturen en talen was hij een verwoed lezer over kunst en psychologie, zoals blijkt uit zijn briefwisseling met belangrijke namen uit de kunstwereld. De ontwikkeling van zijn gedachtegoed verwoordde hij enerzijds als criticus en anderzijds als auteur van het nog steeds onuitgegeven essay *Le bilan de la voyance dans l'art*.

Toen hij in 1969 tentoonstelde in de Brusselse Galerie Isy Brachot, bleek zijn aparte beeldtaal tot volle rijpheid te zijn gekomen. Hij ontwikkelde een naïevere stijl en ging de surrealistische toer op, wat hij zou blijven uitdiepen tot het einde van zijn leven.

Een (her)ontdekking van deze vergeten kunstenaar is een lust voor het oog en een feest voor de geest.

LE ROI BARBARE VISITANT SA BONNE VILLE | BEZETTE STAD